

Una petita troballa

Fa uns anys, quan jo només era una nena, un dia que feia un sol espatarrant i no es veia cap núvol, els meus pares em van portar a passejar per la muntanya com moltes altres vegades havien fet. Aquella, però, va ser especial: la meva energia i la meva temeritat em van portar a viure una petita aventura que, sense saber el perquè, no oblidaré mai.

Com he dit, em trobava a la muntanya envoltada d'enormes prats on l'olor de l'herba i aquell preciós verd n'eren la principal característica. Allà jo era molt feliç. No havia vist mai res al món que m'agradés tant com aquell lloc, era especial, únic. Quan hi era, envoltada d'aquella naturalesa, notava com els meus pulmons, amb aquell aire tan pur, s'expandien i com unes ganes boges de córrer sense parar m'envaïen el cos. Això era el primer que feia sempre, arrancar a córrer com si allò m'arribés a portar a allò que més desitjava de tot. Només quan era allà em sentia alliberada i capaç de qualsevol cosa, a la vegada que era conscient que jo dins d'aquest món era com una petita partícula sense importància. Una vegada realitzada l'enorme i molt esperada correguda, em tirava al terra. Si, em deixava caure com si res. M'encantava la sensació d'esgotament d'aquell moment i saber que aquell terra m'acolliria amb delicadesa per poder descansar. Un cop ben estirada en aquella frondosa herba, estirava tan com podia les cames i els braços, mirava el blau cel que tenia davant meu i ben a poc a poc acabava tancant els ulls. Mentre l'esgotament desapareixia, l'única cosa que feia era deixar que el vent m'acariciés i em portés la fragància i l'essència d'aquell lloc amb molta cura. Fins aquí, tot era fantàstic i igual que sempre, però no va acabar com les altres vegades.

A prop d'aquells prats i havia un bosc molt frondós al qual no acabàvem mai d'entrar del tot per por a perdre'ns. Vist des de fora, mostrava una imatge de superioritat increïble i et produïa un sentiment contradictori entre les ganes d'endinsar-t'hi per descobrir un nou món, i el respecte que et produïen aquells grans arbres que s'alçaven davant teu mostrant-te la típica evidència que a vegades no suportem acceptar: els humans no som res. Tot i això, aquell dia els meus pares es van distreure fent fotografies al paisatge i jo vaig aprofitar per conèixer aquella zona desconeguda. Si, digueu-me imprudent.

Com si res, vaig entrar tot passejant a aquell bosc i ràpidament vaig notar el canvi de llum i de temperatura. A causa de les llargues i grans branques d'aquells arbres la llum del sol tenia un difícil accés a segons quines zones del bosc i, la temperatura, en no arribar la calidesa del sol a tot arreu, va baixar uns graus. Tot allò em fascinava. Per fi podia veure com era aquell lloc que tant m'havia intrigat de petita i on mai m'havia atrevit a entrar, i poder notar totes aquelles sensacions. Des de dins encara em semblava més gran del que era i molt més misteriós. De sobte, vaig començar a sentir sorolls al meu voltant i em vaig espantar. Els sentia per tot arreu i esverada, en fer un pas enrere, vaig caure. Quin mal! Vaig caure justament damunt d'una pedra i això no va ser gaire agradable. De cop va passar un animal corrents per davant meu i una gran quantitat d'ocells van volar entre les branques. Quina por vaig passar! Asseguda al terra vaig quedar-me paralitzada intentant meditar el que havia passat i finalment vaig aixecar-me. El meu cos havia sigut envaït per la tensió, la por i els nervis però, en adonar-me que en el fons no m'havia passar res, vaig començar a riure.

Vaig seguir caminant fins a trobar-me amb una paret rocosa i una petita cova. Encuriosida vaig entrar-hi sense cap por. Sempre he sigut una noia una mica esbojarrada i aquestes coses sempre m'han agradat molt. La cova era fosca, molt fosca. Primerament la llum que entrava per la seva obertura n'illuminava el primer tram però, a mida que vaig anar avançant, la foscor es va anar apoderant del meu camí i també de mi. Res, no podia veure absolutament res. Dins d'aquell lloc tan negre em vaig quedar, mes o menys, uns cinc minuts ben quieta, sense moure un dit. Encara no em se explicar perquè ho vaig fer, però en vaig tenir la necessitat. M'havia trobat a mi mateixa. Allà, on menys m'ho esperava, m'hi havia trobat. I quina troballa! Vaig notar moltes coses estranyes: la sensació de por agafada a la d'emoció, l'escalfor del meu cos en comparació a l'escalfor de la fresca cova, la impotència de no veure res a la consciència d'adonar-se que, en el fons, ho veia tot... Perquè si, allà dins era capaç de veure-ho tot. Podia observar els meus pensaments. Els podia veure! Aquella foscor, juntament amb l'espantós silenci, va produir que em concentrés enormement en els meus pensaments i, sobretot, els meus records. Semblava que els pogués tornar a viure, encara que només fos en forma de pel·lícula. Com que era una cova molt humida, de sobte una gota d'aigua em va caure a la cara i em vaig despertar de cop. Els meus pensaments i records van tornar dins del meu cap i em vaig adonar d'on era. Vaig agafar por, molta por. Com havia pogut ser allà dins tanta estona com si res? Llavors vaig començar a córrer sense veure res. No tenia idea d'on anava i menys si anava cap a la sortida de la cova o en direcció totalment contrària. Per sort meva, vaig agafar el camí correcte i ràpidament vaig arribar a l'exterior.

Quina correguda! Ni que fos al prat! Davant la cova mateix vaig seure a terra i mentre descansava vaig observar el meu entorn. La por que havia passat em va desaparèixer de cop i ara gaudia el moment. Què gran que era tot allò i què petita que era jo! Amb aquesta idea al cap vaig començar a riure i a poc a poc em vaig deixar anar caient a l'herba. No es veia el cel, només veia branques i fulles. Però com m'agradava! Tot allò era, a la vegada que emocionant, divertit, però em semblava que ja era hora d'anar amb els pares. Vaig saber tornar perfectament al prat com si el camí realitzat l'hagués fet tota la vida. Quan em van veure, evidentment, em van esbrincar per desaparèixer d'aquella manera, però jo em sentia bé i segura de mi mateixa, i no m'importava, en aquell moment, que em diguessin que no havia d'haver marxat al bosc. Jo sabia que aquella petita excursió m'havia ajudat molt a sentir-me millor i a valorar coses que a vegades creia que eren insignificants.

Recordant ara aquell dia, em poso contenta. Felicitat, por, diversió, emoció, impotència, sorpresa... Va ser impressionant! Només passant una estona en aquell bosc vaig sentir sentiments i sensacions de tot tipus. Ara em sorpren de com, a vegades, sense adonar-nos, no en fem cas d'aquestes petites coses quan en el fons són molt importants. Mai som del tot conscients de tot el que vivim i sentim i és per això que, potser a vegades, ens sentim infeliços i disgustats. Els sentiments i les sensacions viscudes a cada moment, el record d'aquests, són la nostra vida i no ho hauríem d'oblidar.

Roser Grimao

2n Batxillerat A